

Умниците наскачали и се разбѣгали на страна, всѣки съ своитѣ си крака.

— Е, байо, благодаримъ ти! Какво щѣхме да правимъ, ако не бѣхме си намѣрили краката?

Умниците дали сѣкиритѣ си на хитреца, той ги прибралъ и си заминалъ.

— Ами сега, — завайкали се умниците, — какво ще правимъ безъ сѣкири?

— Каквото можемъ, това ще правимъ, — рекли и отишли въ гората.

Най-напредъ спрѣли до едно голѣмо старо дърво съ прогнилъ корень.

— Да го свалимъ, — казалъ нѣкой.

Съгласили се, вързали дървото съ едно дълго вжже, наловили се за него и почнали да теглятъ. Теглили, теглили, дървото се съборило, притиснало ги и ги изпомачкало. Отъ триста души само трима останали.

— Бре какво стана? — рекли тѣ и побѣгнали далече отъ това мѣсто.

Като вървѣли и се тюхкали, единиятъ отъ тримата умници съгледалъ единъ гължбъ и рекълъ:

— Чакай да те хвана, баремъ на тебе да си изкарамъ яда.

И се впусналъ по гължба.

Гължбътъ летѣлъ, летѣлъ и кацналъ на едно дърво. Умникътъ рекълъ: